

DUCHOVNÍ KNIHOVNA

P. FRANTIŠEK OD N. POČETÍ, BOSÝ KARMELITÁN:

SVATÁ TEREZIE JEŽÍŠOVA

REFORMÁTORKA KARMELSKÉHO ŘÁDU

*Z ITAŠTINY
PŘELOŽIL SE SVOLENÍM AUTOROVÝM
MJKULÁŠ LEVÝ*

BRNO 1928

TISKEM A NÁKLADEM OBČANSKÉ TISKARNY

CENA Kč 5.—.

P. FRANTIŠEK OD NEP. POČETÍ, BOSÝ
KARMELTÁN:

SVATÁ
TEREZIE JEŽÍŠOVA
REFORMÁTORKA A KARMELSKÉHO ŘÁDU

Z ITALŠTINY PŘELOŽIL SE SVOLENÍM
AUTOROVÝM

MIKULÁŠ LEVÝ

BRNO 1928

TISKEM
A NÁKLADEM OBČANSKÉ TISKÁRNY

N. 1363.

Nihil obstat.

Prael.

J. ŘÍHÁNEK,
censor.

Imprimatur.

Pragae 5. Februarii 1927.

† FRANCISCUS,
archiepiscopus.

Předmluva k italskému vydání.

Zbožnému čtenáři!

Stalo se jistě zvláštním řízením božské Prozřetelnosti, že před třemi stoletími papež Řehoř XV. současně povýšil na oltář pět světců, kteří v podivuhodném souladu představují nejružnější, ale také nejkrásnější a nejvelikolepější hlediska společnosti křesťanské, totiž: Filipa Neri, z kleru světského, Ignáce z Loyoly, světce řeholního kleru; Františka Xaverského, světce misionářů; Isidora, uctívaného ve Španělsku jako světce sedlákův a dělníků a konečně onu podivuhodnou ženu, svatou Terezií Ježíšovu, která obnovuje a přivádí panny k nebeskému Ženichovi mocným žářem lásky, širokým sociálním rozhledem a hlubokým duchovním názorem.

Podávám ti stručný životopis této světkice, bohatý velikými a úchvatnými naučeními s výběrem duchovních zásad, vybraných z nesmrtelných jejích spisů.

Přidruž ke svým svatým ochráncům také svatou Terezií, aby ti pomohla milovati dobrého Pána Ježíše serafskou láskou, jakou ho ona skutečně milovala, chránila tě na nebezpečné pouti tímto bolestným životem a otevřela ti cestu do nebeského království.

V Římě. Klášter Santa Maria d. Sc.

Jubilejní rok 1925.

Předmluva k českému vydání.

O spisech velkodušné reformátorky Karmelu lze říci bez nadsázky: „Nikdo jich nepřečte, aby se nestal lepším. Nikdo se nepohrouží do této bohaté studnice nebeské nauky, aby tam ne-načernal vody, vystupující k životu věčnému. Nikdo nevstoupí v mystický sad jejích děl, aby také on nebyl zachvácen obdivem k této hrdinské ženě a láskou k Pánu Ježíši.“

Zdá se, jako by celý život této „statečné ženy“ byl uvedením ve skutek slov proroka Isaiáše: „Budu jednati plna důvěry a nebudu se báti, neboť síla má a ohvála má jest Pán.“ (Is 12, 2.) Tuto neumdlévající statečnost nalézáme ve všech spisech, řečech a skutcích veliké Terezie; nalézáme v nich i její hlubokou pokoru, o níž na prvním místě svědčí její svěživotopis,

který lze vhodně umístiti vedle „Vyznání sv. Augustina“. Vše pak bylo u ní proniknuto horoucí láskou.

Bohužel nemáme dosud všech spisů sv. Terezie v českém rouše. Pokud je známo, přeložil profesor Janota: Výkřiky duše a Ladislav Kuncíř vydal její „Knihu zpráv“ a „Meditaci duše o Bohu“. Proto pokládám za vhodné uveřejniti alespoň tyto „Duchovní zásady“, vybrané z jejích spisů.

Kéž tyto ohnivé jiskry zapálí mnoho srdcí láskou k nejvyššímu ideálu — Pánu Ježíši.

Sano di Mori, dne 2. února 1927.

Překladatel.

**STRUČNÝ ŽIVOTOPIŠ
SVATÉ TEREZIE JEŽÍŠOVY**

Terezie se narodila dne 28. března roku 1515 ve městě Avile v království kastilském. Její rodiče byli Alfons de Cepeda a Božena de Ahumada.

Od svých rodičů obdržela dokonalé křesťanské vychování. Povzbuzena jejich příkladem podala již v nejútlejším věku podivuhodnou ukázkou hrdinské ctnosti, ke které ji Bůh potom povýšil. Ještě jí nebylo sedm let, když četla životy svatých mučovníků. Touto četbou dojata, takovou láskou zahorela k těmto hrdinům víry, že přemluvivši svého mladšího bratra Rodriga, rozhodla se tajně s ním uprchnouti z domova k Maurům do Afriky, aby jim dala buď víru v Ježíše Krista nebo vlastní krev“, jak zpíváme v hodinkách na její svátek.

Sotva se rozhodla uskutečniti tento

svůj záměr, potkal ji náhodou na cestě strýc. Musila se s ním vrátiti do rodného domu. Když jí matka se slzami v očích jemně domlouvala, odpověděla Terezie prostě: „Odešla jsem, poněvadž chci viděti Pána Boha a protože musím napřed zemřítí, abych ho mohla viděti.“

S přibýváním let tato vroucí touha nikdy neutuchla v jejím velkodušném srdci. Naopak vždy více plakávala vzpomínajíc, jak krásný úděl jí unikl; proto se vždy více snažila, aby si získala stejné zásluhy konáním ctnostných skutků.

Terezie ztratila svou matku majíc teprve dvanáct let svého věku. Ve své opuštěnosti se obrátila k Panně Marii s prosbou, aby jí byla Matkou. Vykonala slavnostní slib, že jí bude vždy věrně sloužiti a ji milovati jako pravá dcera. Nejsvětější Panna vyslyšela její prosbu. „Od té chvíle,“ dosvědčuje svatá Terezie, „udělila mně Nejsvětější Panna vše, začkoliv jsem ji kdy požádala.“

Zbavena jsouc bedlivé bdělosti a láskyplné společnosti drahé zesnulé

matky Terezie nebyla opatrnou ve výběru knih. Náhodou se jí dostalo do ruky několik románů. Četla je puzena mladickou zvědavostí. Naučila se z nich tomu, čemu se z nich všichni učí, totiž: lásce po marnivosti, touze, aby byla milována, vážena a obdivována ve světě. Kromě toho uzavřela přátelství, třebaže nevinné, s některými svými bratřenci. Nejvíce však ji poutala jedna příbuzná, která byla plna světáckého ducha. Následkem všeho toho počala v jejím něžném srdci klíčiti nebezpečná setba, kterou tam zasela četba lehkých románů.

Přirozeným postupem se stalo, že se Terezie velmi změnila. Až dosud tak prostá ve svém jednání a dětské nevinnosti, stala se rozptýlenou. Byla zamilována sama do sebe a světských zábav; zbožnost a horlivost se jí stala odpornou. Sama to otevřeně vyznává: „Četba románů mně při všem působila kratochvíli. Veškeré mé rozmluvy a myšlenky se odnášely k nim. Tato četba mne změnila tak, že nenechala téměř žádné stopy přirozené náklonnosti k ctnosti, která dlí v duši.“

Tato náhlá změna v chování dcery neušla jejímu otci. Aby vše to změnil, poslal ji na vychování do kláštera Augustiniánek. Tento krok byl dílem božské Prozřetelnosti. Dobrý příklad, který stále viděla a moudrá naučení učitelky přivedla ji k úvaze, do jakého nebezpečí ji uvedla mladistvá nerozváznost.

Nieméně však těžký hřích neposkvrnil nikdy její duše. Terezie uvažujíc později o této době svého života, kdy se dopustila prvních nevěrností, ač ji hluboká pokora nutila zveličovati vlastní chyby, napsala doslovně: „Zdá se mi, že jsem se nikdy nedopustila smrtelného hříchu.“ A opravdu, až tam jí nepřivedla lehkomyšlnost tak obyčejná u dívek, které žijí dle zásad světa. Ostatně tato lehkomyšlnost trvala jen tři měsíce, v nichž tak vášnivě Terezie četla romány.

Ke konci druhého roku, ztráveného v klášteře, byla Terezie zachváčena těžkou nemocí. Byl to začátek nepřetržité řady nemocí, které ji sužovaly po celý život. Nemoc byla tak vážná,

že se Terezie musila vrátiti do otcovského domu. Láskyplné ošetřování, jehož se jí doma dostalo, zlepšilo poněkud její zdravotní stav. Potom se odebrala na zotavenou ke svému strýci Petrovi do Hortigosy. Byl to muž neobyčejně zbožný; již před několika lety opustil hlučné město a odebral se do své tiché vily, aby se mohl jedině starati o spásu své duše.

Společnost neteře nerušila dobrého starce a nezměnila ničeho v jeho zbožném životě. Naopak strýc se snažil, aby i neteř se zbožných cvičení účastnila a měla z nich prospěch. Terezie tenkrát nebyla nakloněna ke zbožnosti. Byla však čilá a ochotná; proto poslouchala duchovní četbu, kterou strýc konal a někdy také čítávala sama vědouc, že se to strýci líbí.

Tato četba probudila v ní staré city zbožnosti a první vzlety jejího dětského srdce. Napřed čítávala proto, aby způsobila svému strýci radost; později měla v této četbě zálibu a konala ji velmi horlivě nalézajíc v ní radost a uspokojení.

Posledním zavoláním milosti boží

byla četba listů sv. Jeronýma. Tyto listy přivodily rozhodnutí. Terezie se rozhodla, že vstoupí do kláštera Karmelitek nazvaného „Vtělení Páně“, který byl v jejím rodném městě Avile.

Otec zůstal neoblomný a nechtěl ani slyšeti o tomto kroku. Terezie posílena milostí boží přemluvila svého o dvě leta staršího bratra Antonína, aby opustil svět. Oba se rozhodli, že určeného dne časně ráno odejdou z domova.

Tak tato dívka u věku dvaceti let zvítězila sama nad sebou, ačkoliv velmi silně cítila hlas přirozené náklonnosti. Vstoupila do kláštera „Vtělení Páně“ a její bratr neméně statečný požádal za přijetí v kláštere Dominikánů u sv. Tomáše.

Světice píše sama takto: „Dne 2. listopadu r. 1535 obdržela jsem svatý šat (obláčku) s největším jáso-tem své duše. Pán Bůh mně ihned dal pochopiti, jakou přízní zahrnuje ty, kteří si činí násilí v jeho službě. Vstoupivši do této řehole byla jsem tak šťastna, že všechny úkony řeholní mně působily rozkoš.“

Prvních 18 let svého řeholního života prožila Terezie v nejprísnější kajícnosti. Byla zachváčena podivnými nemocemi, jichž nikdo nedovedl vysvětliti; podrobila se proto zcela pochybenému léčení, stokrát horšímu než samy nemoce; byla sužována ďáblem, opuštěna v kruté pochybnosti a nejistotě plné úzkosti; nebyla pochopena od svých duchovních rádců a byla odsouzena ode všech jako neopatrná oběť ďábelského klamu. Nalézala pravé mučeníctví ve svých modlitbách, které tolik milovala, nalézala i ve zjeveních pravá muka neokoušejíc ani kapky duchovní útěchy, kterou svatost tak často již na této zemi okouší.

Prožila těch dlouhých 18 let, která byla pro ni pravou věčností, tak že z jejího stísněného srdce vytrysklo jen toto vznešené zvolání: „Buď trpěti, nebo zemřít!“

Dle pravdy byla andělem plným ctností, plna laskavosti k bližnímu, zapomínajíc jenom na sebe. Všichni, kteří s ní přišli ve styk, obdrželi posilu a radu, uslyšeli vlídná, přesvědčivá

slova, rozptylující každý neklid a mírnící každou bolest.

Obdržela vnuknutí od Boha, aby opravila slavný řád, do něhož vstoupila. Napsala řádová pravidla, která jsou všeobecně pokládána za mistrovské dílo. Základem těchto pravidel učinila modlitbu, mlčení, pokání a sebezápor. Kamkoliv se obrací, všude nalézá velmi těžké překážky a směle odporovány. Důvěřujíc jen svému nebeskému Ženichovi, uklidňuje hněv mocných tohoto světa, přesvědčuje své představené a uskutečňuje svůj podivuhodný plán; ten smělý plán, o jehož provedení po celé století marně usilovali členové jejího řádu vynikající svatostí a učeností.

Abychom si mohli učiniti představu o utrpeních, která Terezie prodělala při tomto podniku, stačilo by přechísti si zprávy o jejích cestách. Mohla by se pominouti při tom největší utrpení, která přímo zasahovala její duši. Při této četbě nalézáme světici na zaprášených, blátivých cestách, v dešti, ve sněhu a mezi ledovci strmých hor; nalézáme ji, jak se brodí

potoky a řekami, jsouc nejednou zachváčena proudem; vidíme, jak je trápena žízň, sužována horečkou a v posledních letech napolo ochrnuta; žasneme, že nemá jiných dopravních prostředků než chatrné vozy, neb nepohodlnou jízdu na koni. Ve všech těchto okolnostech divíme se, neb světice jest vždy klidna, plna podivuhodné odvahy, kterou dodává nejen Karmelitkám kol sebe shromážděným, nýbrž i vozkům. Jako radostnou předzvěst klášterů, které hodlala založiti, přijímala klidně každé utrpení, každou překážku. Život by byla obětovala za to, aby mohla vystavěti nový klášter, nový kostel, nový svato-stánek.

Když dokončila reformu řeholnic svého řádu, neustala. Její velkodušné srdce dychtilo rozšířiti ji i na řeholníky. Její setkání se svatým Janem z Kříže bylo dílem božské Prozřetelnosti. Ono usnadnilo uskutečnění reformy tak, že světice před svou smrtí mohla otevřiti 17 klášterů ženských a 15 mužských.

Pán Bůh si často libuje ve volbě

prostředků velmi nepatrných, aby vykonal veliké věci: „Co slabé jest ve světě, to vyvolil si Bůh, aby zahanbil silné“ (1. Kor 1, 27). Tak učinil rovněž, když chtěl obnoviti Karmel v jeho původní horlivosti. Užil slabé ženy, která již nebyla mladá, stále nemocná a zbavená veškeré lidské pomoci, tisícovým způsobem pronásledovaná a potíraná osobami každého stavu a povolání.

Jest pozoruhodno, že skoro všechny své kláštery chtěla zasvětit svatému Josefu. Tvrdila, že od něho obdržela neobyčejné milosti; nenazývala ho jinak než „můj Pán a Otec“, ač tenkrát úcta k němu nebyla ještě mnoho rozšířena. Proto plným právem jest počítána mezi nejhorlivější duše, které kdy šířily úctu ke sv. Josefu.

Mezi všemi těmito obtížemi, pomluvami a protivenstvími, které byly s to vzíti odvahu i těm nejodhodlanějším osobám, měla sv. Terezie ještě sílu a čas, aby sepsala četné knihy. Jsou to: Kniha založení klášterů, Svěžívotopis, Cesta dokonalosti, Hrad duše vedle nesčetných téměř dopisů.

Všechna tato díla podivuhodně vedou a povzbuzují duše k dosažení křesťanské a řeholní dokonalosti.

Oplakávala ustavičně politováníhodný osud těch, kteří seděli ve tmách pohanství a rozkolu. Naříkala, že jsouc ženou, nemůže vystoupiti proti nim, aby je obrátila; proto trápila své tělo nejprísnějším pokáním. Celá blažená, že může alespoň nějak usmířiti hněv Boží, doporučovala svým dcerám, aby všechny své skutky obětovaly na vyhubení kacířství, spásu duší a vítězství církve. Proto jim říkala: „K tomuto účelu nás zde Pán Bůh shromáždil.“

Její srdce bylo tak rozniceno božskou láskou, že si zasloužila, aby je anděl probodl ohnivým šípem vzbuze v něm serafskou lásku. Pán Ježíš pak podává jí svou pravici řekl: „Od této chvíle jako pravá má nevěsta budeš horliti pro mou čest.“

Dychtíc dospěti k vrcholu dokonalosti a tak se ještě více podobati svému nebeskému Snoubenci učinila obtížný a neslýchaný slib, že vždy

bude konati, co uzná za světější a dokonalejší.

Kromě daru proroctví významenal Pán Bůh tuto svou věrnou služebnici velikým bohatstvím darů. Ona však ve své hluboké pokoře častěji prosila Pána, aby ji tolik nevyznamenával, jelikož je toho zcela nehodna, splácejíc tak špatně nesmírnou lásku, kterou jí prokázal.

Její srdce, planoucí takovou láskou k Bohu, nežádalo si nic jiného, než opustiti toto slzavé údolí a spojití se se svým Ženichem v nebeské vlasti. Pán Bůh vyslyšel tyto vroucí prosby. Abychom užili slov církve, „více strávena plamenem božské lásky než prudkou nemocí“ zemřela jakožto oběť své apoštolské horlivosti v Albě de Tormes asi v 9 hodin večer ve čtvrtek dne 4. října 1582. Před smrtí napomínala své jeptišky ke svornosti, lásce, zachovávání řehole, dávala až do poslední chvíle velikolepý příklad pokory, trpělivosti a všech ctností a předpověděla den, kdy zemře. Zemřela jako bojovnice na bojišti, vracejíc se ze své poslední, nejobtížnější

cesty, sotvaže založila klášter v Burgos. Dojela do Alby de Burgos, kde byla nucena zůstatí, nemohouc dále pokračovati v cestě. Jako květ zasažený palčivým sluncem sklonila svou hlavu. Její přecistá duše vzlétla k výšinám nebeským v podobě holubice. Terezie zanechala reformovaný Karmel, četné kvetoucí kláštery, které slibovaly stále větší rozkvět.

A opravdu! Karmel dnes rozkvétá nejen ve Španělsku a v celé Evropě, nýbrž se rozšířil i do Asie, Indie, Ameriky. Přináší s sebou požehnání světice a ujištění, které ji učinil Pán Bůh, „že totiž vždy bude prokazovati Cíkvi a duším velmi platné služby“.

Jako za života tak i po smrti ukázal Bůh světu svatost Tereziinu mnohými zázraky, vykonanými na její přimluvu.

Když byla její svatost těmito zázraky dokázána, prohlásil ji papež Pavel V. za blahoslavenou a určil pro její svátek 15. říjen. Řehoř XV. prohlásil ji za svatou dne 12. března 1622 v sobotu zvanou „Sitientes“.

A nyní, milý čtenáři, když jsi přečetl stručný nástin vynikajících ctností této podivuhodné serafské světice, snaž se je napodobiti. Opatruj jako poklad tyto vznešené příklady a výtečná naučení, která Terezie zanechala.

Uvažuj především, jak nebezpečná jest četba svěťáckých knih. Pro takovou četbu vydala se světice v nebezpečí věčné záhuby, kdyby jí byl Pán Bůh neprokázal zvláštní milosrdenství, na které ona odpovídala všemi silami své duše.

Uvaž opětně, jak jest duši užitečna a prospěšna četba dobrých knih, hlavně životů svatých. Svatá Terezie vyznává, že pomocí jich se naučila milovati Pána Boha od svého dětství, napravití své chyby a roznítiti se ke zbožnosti.

Uvaž ke svému prospěchu, co napsal o této zbožné cvičbě svatý Řehoř Veliký:

„Duchovní četba jest jako zrcadlo postavené před očima duše, abychom v něm spatřili své nitro a poznali dobro a zlo, které jest v nás. Tam

jsou nám líčeny činy svatých, abychom byli povzbuzeni k jich následování. Tam jsou nám líčeny pády některých světců, abychom sami sobě nedůvěřovali. Proto užívejme této četby, abychom ze své duše odstranili vše špatné a nepěkné a ozdobili ji příklady a ctnostmi, o kterých tam čteme.“

S. TERESA .

**DUCHOVNÍ ZÁSADY
ZE SPISŮ
SVATÉ TEREZIE JEŽÍŠOVY
NA KAŽDÝ DEN V ROCE**

Aby nám usnadnila přístup do nebe, napsala svatá Terezie značný počet knih, které světci a učenci považují za vnuknutí samým Bohem.

Papež Leo XIII. napsal dne 17. března 1883:

„Ve spisech svaté Terezie jest síla spíše nebeská než lidská, podivuhodně účinná pro obnovu života, takže mohou býti opravdu čteny s užitkem nejen těmi, kteří se věnují vedení duší neb kteří dychtí po vynikající svatosti života, nýbrž i každým, kdo poněkud vážně se zabývá křesťanskými povinnostmi a ctnostmi.“

Poněvadž spisy svěřice nejsou všem přístupny, pokládal jsem za vhodné vybrati z hojných zásad jejích, roztroušených porůznu, ty nejužitečnější a rozdělití je na každý den v roce,

abys o nich snáze uvažoval a lépe si je zapamatoval pro své zdokonalení a posvěcení.

Denní modlitba.

Ó slavná svatá Terezie, jež osvěcena nadlidskou moudrostí jsi mně zanechala ve svých spisech tolik vznešené nauky křesťanské dokonalosti, vypros inně na Pánu Bohu, abych jich dovedl užití ku prospěchu své duše a ke stále větší lásce k němu. Skrze Pána našeho, Ježíše Krista. Amen.

Zásady,

které měla svatá Terezie napsané na zvláštním lístku ve svém breviáři.

Nenech se lekatí!

Nenech se rušiti!

Všecko zas přejde!

Bůh se nemění!

Trpělivostí dojdeš všeho!

Kdo má Boha, po čem by toužil?

Jediný Bůh stačí!

Leden.

1. Máme každodenně novými a živými úvahami udržovati žár zbožnosti, aby neochladl, ani úplně neuhasl.

2. Dobré svědomí má býti prvním kvádrem duchovní budovy, proto se máme ze všech sil vystříhati i nejlehčích hříchů.

3. Pravá modlitba záleží v tom, abychom neuráželi Pána Boha a abychom byli ochotni a rozhodnuti konati dobro.

4. Čím více vzrůstají hříchy, tím více ubývá záliby a líbeznosti ve věcech týkajících se etnosti.

5. Nemohou se shodnouti tyto dvě věci tolik si odporující: duchovní život a smyslná zalíbení.

6. Pokládám za jisté, že dobrý Pán Bůh vysvobodí z nebezpečství a dovede do přístavu spásy tu duši, která vytrvale dychtí po modlitbě a eviči se v ní, i když jí ďábel tisícovým způsobem bude působiti nesnáze nespočetnými hříchy, pokušením a pády.

7. Jest klamnou ta pokora, která

neuznává darův a milostí Božích, neboť nejsme-li uznalí k darům Pána Boha, nikdy se neroznítíme, abychom ho milovali.

8. Ó ctnosti poslušnosti! Ty zmůžeš vše!

9. Jen když kráčíme před Pánem Bohem v prostotě, snažíce se líbiti jenom jemu a ne lidem, obdržíme od něho sílu, takže přemůžeme každé pokušení marné chlubitosti.

10. Jestliže se nerozhodneme dáti Pánu Bohu úplně celou svou náklonnost, ani nám nebude dán celý poklad jeho lásky.

11. Veškerá naše bedlivost nám málo pomůže, nemáme-li nedůvěru v samy sebe a neskládáme-li veškeré své důvěry v Boha.

12. Čím více pozorujeme, že jsme blízko Boha, tím více má v nás růsti pokora, jinak nezískáme naprosto ničeho.

13. Zanechatí modlitby znamená tolik, jako ztratiti správnou cestu.

14. Kdo se začal cvičiti v modlitbě, ať se nenechá zastrašiti i když klesne,

neboť jistojistě bude zachráněn; jen když setrvá v modlitbě.

15. Vždycky se snažme dávatí pozor na ctnosti, které pozorujeme na jiných lidech a přikrývati jejich chyby, uvažující, jak těžce jsme hřešili.

16. Ctnost pokory má tu výtečnou vlastnost, že každé dílo spojené s ní nikdy neznepokojí duše.

17. Více platí před Neskončenou Moudrostí malá snaha o pokoru nebo pokorný skutek, než veškerá věda světa.

18. Pokud jsme v tomto vyhnanství: tím více se každý má báti a nedůvěřovati sobě, čím výše je postaven.

19. Nesmírná zaslepenost panuje na světě ohledně vášní, protože se jimi také pro tento život kupují útrapy a neklid.

20. Bůh někdy posílá nemoc a útrapy těm, kteří se vyhýbají pokání.

21. Celý život je pln klamů, dvojakostí a podvodů. Jak šťastna jest duše, které dá Pán poznati tuto pravdu!

22. Jestliže již v tomto životě jsou zřejmy odměna a zisk, jichž se dožívá těm, kteří vše opouští pro Pána

Boha a jemu slouží — co bude teprve potom v životě věčném?

23. Všecko nám může scházeti — ale Ty, Pane všehomíra — nemůžeš nám nikdy scházeti!

24. Všecko jest možno snést s tak dobrým Přítelem (Ježíšem), je-li s námi; s tak dobrým Vůdcem, který sám napřed nás naučil cestě utrpení. On dává sílu a pomoc, nikdy nám neschází a jest pravým Přítelem.

25. Budova modlitby musí býti založena na pokoře. Čím více se duše pokořuje v modlitbě, tím více ji Pán Bůh vyvyšuje.

26. Pán Bůh pečuje o nás více než můžeme pečovati sami o sebe; ví velmi dobře, k jakému povolání se kdo hodí. Proč tedy chceme samy sebe vésti, když jsme mu odevzdali svou vlastní vůli?

27. Pán Bůh se dává všecek těm, kteří opouštějí vše z lásky k němu.

28. Dá-li nám Pán Bůh milost, aby jeho božská láska zůstala upevněna v našem srdci, vše nám bude snadným a budeme jednati rychle a bez veliké námahy.

29. Náklonnosti k některým věcem i když samy sebou nejsou tak špatné, jsou s to zničit i a zkazit všecko.

30. Pokládám za věc zcela jistou, že Pán Bůh nedovolí ďáblu oklamati duši, která si v ničem nedůvěřuje a jest pevná u víře.

31. Věci tohoto světa jsou tak nicotné, že se zdají býti dětskými hříčkami a žerty; proto jest jako dítě, kdo si v nich libuje, poněvadž se obírá dětskými věcmi.

Únor.

1. Čím více kdo poznává Boha, tím více ho miluje a chválí.

2. Ďábel jest přítelem lži, ano jest vtělenou lží; proto neuzavře spolku s tím, kdo kráčí cestou pravdy.

3. Nechápu, proč voláme plni strachu: „Ďábel, ďábel!“ tam, kde můžeme říci: „Bůh, Bůh!“ a zastrašiti svého nepřítele. Odkud pochází tak veliký strach před ním, když víme, že nemůže učiniti, čeho mu Bůh nedovolí?

4. Každá představa nás sama sebou neuschopňuje, abychom měli své myšlenky obráceny na Boha, ale všechna srdce jsou vskutku schopna ho milovati.

5. U Boha není přijímání osob, poněvadž miluje všechny; proto nikdo nemůže najíti omluvy, byť byl sebe zločinnější.

6. Komu se nebudou zdáti rozkoši útrapy této země, porovná-li je s mukami zavržených v pekle? Kdo neuzná, jak velice jest povinen Pánu Bohu vděčností, že ho uchránil onoho místa?

7. Zásluha nezáleží v radovánkách a užívání, nýbrž v utrpení, práci a lásce k Bohu.

8. Domníváme se, že snad zábavami a kratochvilemi dosáhneme toho, co Pán Ježíš získal za cenu tolika krve? Toť věc zhola nemožná!

9. Každé i malé utrpení podstoupené pro Boha jest dobře zapláceno, neboť téměř vždy následují za ním hojné milosti.

10. I kdyby všechny pozemské rozkoše mohly trvati věčně, byly by

vždycky přece jen odporné jsouce porovnány s rozkošemi ducha, jichž nám dává Bůh zkoušeti i v tomto trnitém životě. Tyto duchovní rozkoše jsou jako kapka z onoho oceánu radostí, které nám připravil Bůh v druhém životě.

11. Ve světě vládne veliká pošetilst a zaslepenost, která se zdá býti ctností, ta totiž, že lidé zachovávají vděčnost a oddanost k těm, kteří je milují, i když toto přátelství čelí proti Bohu.

12. Ó jak veliké jest dobro, nevšímati si věcí, které nejsou schopny nás přiblížiti k Bohu! Toť jest kráčet vpravdě před samou Pravdou, již jest Bůh.

13. Z výhně utrpení vychází duše jako zlato jsouc čistší a jasnější před tváří Pána Boha.

14. Síla ďáblova ničeho nezmůže, dokud nenalezne zbabělé duše, které se jí dobrovolně podrobují.

15. Ať nikdo nemyslí, že si osvojil nějakou ctnost, dokud neučiní pokusu s opakem ctností.

16. Velmi snadnou je smrt pro toho, kdo slouží Pánu Bohu, neboť duše

vidí, že jest v jednom okamžiku vysvobozena z tohoto žaláře a umístěna v klidu.

17. Kdyby duše uvažovala, že vše přirovnáno k Bohu jest pouhé nic, nevím, jak by se mohla zastaviti u některé stvořené věci a přilnouti k ní.

18. Všechny věci jsou viditelné v Bohu, který obsahuje všecko v sobě samém; kdyby to viděli ti, kteří jej urážejí, mám za to, že by neměli ani srdce ani odvahy hřešiti.

19. Milovati Boha doopravdy znamená: poznávati jasně, že jest všecko lží, co se mu nelíbí.

20. Duše v milosti boží jest jako nejčistší zrcadlo, v němž jest viděti Krista; když však jest ve smrtelném hříchu, pokrývá se toto zrcadlo velikou mlhou a zůstává tmavým. Proto již se v něm nemůže viděti ani z obrazovati Bůh, ač jest stále v duši přítomen jako její původce.

21. Koho Bůh více miluje, tomu se sílá větší utrpení; jim pak odpovídá láska.

22. Veliká dobrota Pána Boha ne-

odepře své pomoci tomu, kdo se rozhodne opustiti všecko z lásky k němu.

23. Modlitba jest královská cesta, po níž se jde do nebe.

24. Bůh hledá všechny možné způsoby, aby ukázal svou lásku k nám, a my jak málo si ho vážíme nejsouce zvyklí ho milovati!

25. Kdybychom pozorovali s bedlivostí události tohoto života, každý by uznal ze zkušenosti, jak málo jest ceniti radost i nelibost, které v životě zakouší.

26. Stačí prohřešiti se proti jedné ctnosti, abychom byli ospalí v ostatních.

27. Jest jistým znamením, že dobře bude poslouženo Pánu Bohu v té věci, ve které ďábel počíná působiti nepokoj.

28. Pokud žijeme na této zemi, musíme kráčet ve všech věcech se strachem; prosíme Boha, aby nám ukázal pravou cestu a neopouštěl nás.

29. Kráčejíce s pokorou pomocí milosti boží dospějeme do nebeského Jerusalema, kde se nám veškeré prožité utrpení bude zdáti maličkostí,

ano ničím u porovnání s klidem a dobrem, jehož tam budeme požívatí.

Březen.

1. Kdo s radostí nepřijme pronásledování, kdo jich nebude mřítovati a po nich toužiti, vida Pána Ježíše zarmouceného a celého pokrytého ranami?

2. Lásku k Bohu získáme rozhodnutím, že chceme pracovati a trpěti pro něho a snažiti se o to při každé příležitosti.

3. Poněvadž ďábel ví, že není jiné cesty, která by rychleji dovedla k vrcholu dokonalosti než poslušnost, proto pod rouškou dobra vyvolává proti ní mnoho nepřijemností a obtíží.

4. Zdá se mi, že jednou z největších útěch tohoto života jest viděti duše, které naším přičiněním učinily pokrok v duchovním životě.

5. Vrchol dokonalosti nezáleží v darech a přízni Pána Boha, nýbrž v tom, abychom srovnali a spojili svou vůli s jeho vůlí.

6. Ať jsou naše útrapy sebe větší, stanou se sladkými, dovedeme-li působiti zalíbení Bohu.

7. Poslušnost jest nejsprávnější a nejjistější cesta, abychom svou vůli podřídili rozumu.

8. Právě spojení s Bohem záleží v tom, aby naše vůle byla úplně za jedno s vůlí boží.

9. Mnohem více si zásluh můžeme získati, nescházíme-li při cvičeních řeholní družiny a při úkonech nařízených poslušností, než necháme-li se upoutati jakousi sebraností mysli, pocházející z nečinnosti a veliké obrazotvornosti, která nám nedovoluje poslouchati.

10. Nepoznala jsem ani jedné osoby opravdu uctívající svatého Josefa, abych ji neviděla stále prospívati ve ctnosti. Vždyť svatý Josef velmi pomáhá osobám, které se mu odevzdávají. Jeť velmi vlivným duchovním vůdcem pro osoby oddané modlitbě.

11. Jedna z věcí, které má do sebe svoboda ducha, jest, že nalézá Boha všude a může na něho ustavičně mysliti.

12. Více nám přísluší neprosaditi svou vlastní vůli, než oddávati se vlastní útěše.

R. 1622 kanonisace svaté Matky Terezie.

13. Osobám něžným a slabé tělesné soustavy, které pláčí pro každou nicotku, bude ďábel tisíckrát našeptávati, že pláčí pro Boha — ač tomu tak není. Učiní tak s velikou škodou pro jejich věčnou spásu.

14. Bohu se více líbí poslušnost než oběť.

15. Pro osoby ovládané zádumčivostí jest velikým milosrdenstvím od Pána Boha, podrobí-li se tomu, kdo je řídí. V tom spočívá jejich dobro.

16. Kdekoliv je duch boží, všude přináší s sebou pokoru.

17. Žádná věc na světě nemůže dokonalejším duším vzíti pokoj, neboť ten závisí jen na Bohu, podobně jako jim nic nemůže vzíti Boha. Bolest jim může způsobiti pouze strach, aby Boha neztratily.

18. Zdá se, že jiným světcům dal Bůh moc přispěti v té neb oné zvláštní potřebě. Zakusila jsem však, že slavný

svatý Josef může pomoci ve všech potřebách.

19. Pro lásku boží prosím, aby každý uctíval svatého Josefa. Kdo mně nevěří, sezná z vlastní zkušenosti, jak jest velmi dobře dáti se v ochranu tak velikého Patriarchy.

20. Žádnou cenou nemůže se zaplatiti sebe nepatrnější věc, vykonaná z lásky k Bohu.

21. Nikdy se nemíchej do věcí, které se tě netýkají. Jen tak poznáš své vlastní chyby.

22. Rozhodneme-li se pro utrpení, přestane obtíž, neboť bolest jest cítiti jen trochu na počátku.

23. Nedostatek časných věcí působí vniterní útěchu osobám dokonalým a připomíná jim veliké dobro, které Bůh ukryl ve ctnosti.

24. Bůh od nás nežádá nic jiného, než opravdové rozhodnutí, vše ostatní dělá pak on sám.

25. Naučme se přece něčemu z pokory nejsvětější Panny Marie.

26. Ó Pane, čím jsem bez Tebe? Zač stojím, nejsem-li spojena s Tebou?

A vzdálím-li se od Tebe jen na okamžik, kde skončím?

27. Bůh neustává podporovati pravých přání po dobru, jen aby byly uvedeny ve skutek.

28. Jak příjemné jsou, Pane, Tvé cesty! Kdo však bude po nich kráčet bez strachu?

Narození sv. Terezie r. 1515 v Avile.

29. Bůh praví, že si nevzpomene již na naše viny, budeme-li litovati, že jsme ho urazili. Ó nekonečné milosrdenství! Co ještě chceme?

Křest světice r. 1515.

30. Koho Bůh miluje, toho vede cestou utrpení; a čím více ho miluje, tím větší jest toto utrpení.

31. Čekej jen, má duše, neb nevíš, kdy přijde den a hodina. Bdi však plna bedlivosti, neboť vše rychle pomíjí.

.

Duben.

1. Slyšíce bít hodiny máme se těšiti úvahou, že se trošku více přibližujeme k patření na Boha, poněvadž uplynula hodina našeho života.

2. Ačkoliv já ve své nevědomosti neumím mluvit s Králem nebes, přece on ve své dobrotě neustává mě poslouchati.

3. Bůh jistě mluví k našemu srdci, když ho prosíme ze srdce.

4. Ó jak dobrým odplatitelem jest Pán Bůh! Jak platí bez počítání! Dává vždy více, než chceme.

5. Uvažuj, jak rychle se mění osoby a jak málo jim můžeš důvěřovati; proto se snaž dobře se přituliti k Bohu, který se nemění.

6. Poněvadž Pán Bůh nemůže přinutiti naši vůle, přijímá to, co mu dáváme; nedává však sebe sama úplně, dokud i my se mu neodevzdáváme úplně.

7. Čím méně vnějších útěch budeš míti, tím více tě Pán Bůh bude laskati duchovně.

8. Kdo mluví s Pánem Bohem ve svých modlitbách, myslí při tom na spoustu marností, ten jakoby se k němu obrací zády.

9. Jest jisto, že máme ve svém nitru ráj, poněvadž Bůh jest uvnitř nás.

10. Dosáhneme mnohem více, řek-

neme-li občas nějaké slovo z „Otčenáše“, než opakujeme-li ho mnohokrát rychle a nepozorně.

11. Ať chceme nebo nechceme, musíme splniti vůli boží v nebi i na zemi. Proto učinme z nouze ctnost.

12. Ach, jak velikým je ziskem, dáti svobodně svou vůli vůli boží! Ach, jak velikou je ztrátou nesplniti toho, co říkáme v Otčenáši, když nabízíme Bohu svou vůli!

13. Síla poslušnosti obyčejně usnadňuje věci, které se zdají býti nemožnými.

14. Duše spravedlivého člověka jest rájem, v němž má Pán Bůh své zábavy a rozkoše.

15. Jsme ještě plni rozpaků, nedokonalosti a velmi slabí ve ctnosti a přece se nestydíme žádati si útěch v modlitbě a stěžovati si do vypráhlosti.

16. V tomto životě nezaslouží žádná věc jména „zla“ — jen hřích; neboť jen hřích sám soustřeďuje v sobě všechna skutečná zla bez konce.

17. V tomto životě nám nesmí záležeti na žádné věci více než na pokoře.

18. Dle mého mínění nikdy nepoznáme sebe samých, nebudeme-li se snažiti, abychom poznali Boha.

19. Naše nedokonalost vyniká lépe před dokonalostmi božími.

20. Upřeme své oči na Krista, naše jediné Dobro, a na jeho svaté; od nich se naučíme pokoře.

21. Ve všem — pokud to budeme moci učiniti bez urážky boží — musíme velmi bedlivě pečovati, abychom byli vlidní a jednali s osobami dle jejich hodnoti: tak budeme prospěšní a milováni.

22. Bůh se nedívá na takové maličkosti. Nedovolujte, aby se vám súžilo srdce, neboť byste ztratila mnoho dobra: Váš úmysl buď správný a vůle rozhodnuta, že nebude urážeti Boha.

23. Kdo bude moci více trpěti, ať trpí více pro lásku Kristovu a bude nejšťastnějším. Každé jiné dobro buď jako vedlejší: dá-li nám ho však Pán Bůh, vzdávejme mu hojné díky.

24. Bůh dobře ví, čeho potřebujeme a není nutno mu raditi, co nám má

dáti. Mohl by nám totiž plným právem říci, že nevíme, zač žádáme.

25. Jest často vůle boží, aby nás pronásledovaly a trápily špatné myšlenky tak, že sami jich nemůžeme zahnat. Bůh chce rovněž, abychom byli vypráhli. Někdy docela to dovoluje, abychom se dovedli později varovati takových myšlenek a aby seznal, jak velice nás bolí, že jsme ho urazili.

26. Jest velikým omylem mysliti, že vstoupíme do nebe a nevstupovati do svého nitra uvažující, jak jsme ubozí a jak velmi jsme zavázáni Pánu Bohu, prosíce ho často o smilování.

27. Jakou může míti pro nás cenu víra beze skutků a beze skutků nespočívajících na zásluhách Ježíše Krista?

28. Žítí bez Boha znamená tolik, jako tisíckrát zemřítí.

29. Jsme-li opravdu pokorní, ačkoliv nám Pán Bůh nedává zalíbení ani přízně, dá nám přece jakýsi pokoj a srovnalost s jeho vůlí. Tak budeme spokojenější a šťastnější, než ostatní se vši možnou přízní a zalíbením.

30. Stane-li se někdy, že upadnete

do chyby, varujte se bedlivě malomyslnosti; spíše se obrňte novou odvahou, abyste dále pokročila. Věřte tomu, že Pán Bůh dovede vaše klesnutí obrátiti k vašemu prospěchu i duchovnímu.

Květen.

1. Pán Bůh platí nejen spravedlivě, nýbrž také ještě milosrdně dává vřdy mnohem více než zasluhujeme.

2. Ať jest někdo nevím jak rozhodnut, že nebude urážeti Pána Boha, přece jen musí všemožně dbáti, aby se nevydával do příležitosti ho urazit.

3. K boji proti ďáblům není vhodnější zbraně než kříž.

4. Pán Bůh se dá přemoci pokorou, aby nám udělil, zač ho prosíme.

5. Postavme se před Pána Boha a pozorujme jeho milosrdenství a velikost, zároveň pak i svou nízkost. Ať nám pak on dá, co bude chtít: déšť nebo sucho, on zajisté ví lépe než my, čeho nám třeba.

6. První věc, dle níž poznáte, má-

te-li ctnost pokory, jest myšlenka, že od Pána Boha nezasluhujete ani milostí, ani zalíbení a že si jich nezasloužíte nikdy ve svém životě.

7. Nejdůležitější a Bohu nejmilejší věc jest, abychom si vzpomínali na jeho čest a slávu a zapomínali na sebe, svůj zájem, zálibu a zábavu.

8. Kdo okusil rozkoši božích, vidí, že rozkoše světské jsou pouhé smetí.

9. Ať jest duše sebe více povznesena k výšinám rozjímání a důkazům přízně, ztrácí vše, jakmile urazí Boha.

10. Tvorové nám nikdy nemohou dáti pravého pokoje.

11. Dokud žijeme, musíme mítí kříž, ať jedním neb druhým způsobem.

12. Pro osoby oddané rozjímání jsou útrapy tak veliké ceny a tak dobrého kořene, že jim působí jen klid a spokojenost.

13. Náš Pán Ježíš Kristus cítil větší muka, vida veliké urážky svého nebeského Otce, než snášeje bolesti svého Utrpení.

14. Ach, jak veliká rozkoš jest trpěti, abychom splnili vůli Boží!

15. Abychom si získávali vždy více zásluh a nezboudili, poskytuje nám jistotu poslušnost jediná a zachovávaní zákona Páně.

16. Pravé spojení s Bohem obdržíme s jeho přispěním velmi dobře, usilujeme-li srovnati svou vůli s jeho vůlí.

17. Pán Bůh žádá od nás jen dvě věci: totiž lásku k Bohu a k bližnímu. V této dvojí lásce se musíme cvičiti. Budeme-li dokonale zachovávatí obojí lásku, budeme plniti jeho vůli a proto budeme s ním spojeni.

18. Dle mého zdání nejbezpečněji poznáme, zachováváme-li dvojí přikázání lásky, plníme-li dobře přikázání lásky k bližnímu. Ačkoliv nescházejí určité známky, abychom poznali, milujeme-li Boha, přece láska k Bohu se lépe jeví láskou k bližnímu.

19. Čím více pokročíme v lásce k bližnímu, tím více pokročíme v lásce k Bohu.

20. Majíce porušenou přirozenost nebudeme nikdy milovati dokonale svého bližního, nebude-li lato láska vycházeti ze svého kořene; tím kořenem je láska k Bohu.

21. Pán Bůh chce skutky. Uvidíte-li tedy nemocného, jemuž můžete poskytnouti nějaké úlevy, učiňte tak a mějte s ním soustrast, vidíte-li ho trpěti, mějte soucit s jeho utrpením. Slyšíte-li někoho velmi chváliti, radujte se více, než kdyby chválili vás.

22. Mysleme stále na toto: Kdyby nás Pán Bůh neudržoval svou milostí, klesli bychom ihned do propasti. Ne-důvěřujme nikdy sobě samým, neboť by to byl nesmírně osudný omyl.

23. Vidouce slíbenou odměnu a nesmírné milosrdenství boží, zapomeňme na své pozemské radovánky. Pozorujíce bedlivě velikost Pána, spějme nadšeně k jeho lásce.

24. Kdo více dbá cti a slávy boží, než své vlastní cti a slávy, nestará se pranic, je-li ctěn neb ne, jen když Pán Bůh jest chválen jeho přičiněním.

25. Kdo nás pronásleduje, jest větším našim přítelem a dává nám více příležitosti, abychom si získali zásluhy.

26. Nikdy neposílá Bůh většího utrpení, než jaké můžeme snést, poně-vadž nám vlévá trpělivost.

27. Nejlepším prostředkem snést velikou vypráhlost a vnitřní útrapy jest věnovati se v takové době vnějším skutkům lásky a důvěřovati v milosrdenství boží, které nikdy neschází tomu, kdo doufá v Boha.

28. Dábel ovšem bude moci poskytnouti záliby a rozkoše, které se zdají býti duchovními; nižádným však způsobem nemůže spojití utrpení s pokojem a zálibou duše.

29. Důvěřuj, ó duše má, v milosrdenství Páně! On nedopustí, aby tě ďábel oklamal, ačkoliv jest vždy dobře, abys kráčela v bázni boží.

30. Ať jest duše sebe jistější a sebe více omilostněna Bohem, nechť nezapomíná, že kdysi byla ve stavu velmi ubohém. Ačkoliv jest taková vzpomínka trapnou, jest přece velmi užitečnou.

31. Užívejme svých chyb ke svému vlastnímu prospěchu, abychom tak poznali svou ubohost. Tyto chyby zlepši náš zrak, jako bláto mohlo dáti zrak slepci uzdravenému naším božským Ženichem.

Červen.

1. Co by z nás bylo, kdyby nebyl na světě Syn boží v Nejsvětější Svátosti? Toto tak nesmírné rukojmí usmíruje nebeského Otce.

2. Ať opustíme cokoliv, nebo činíme cokoliv, neb co bychom vůbec mohli učiniti — vše to jest pouhé nic pro Boha, který se dává za pokrm zemskému červíčkovi.

3. Ačkoliv jest pravdou, že Bůh dává některé veliké milosti komu chce, přece zcela jistě by je dal všem, kdyby ho všichni tak milovali, jak on je miluje.

4. Pán Bůh nám udělil větší milost, dávaje se nám v Nejsvětější Svátosti, než stává se člověkem, neboť vtělením učinil účastnou božství jen svou duši a své přesvaté tělo spojuje obě s božskou svou osobou. V Nejsvětější Svátosti však chtěl učiniti účastnými božství všechny lidi.

5. Pravá láska k Bohu nezáleží v prolévání slz, ani v oněch sladkostech a něžnostech, po nichž toužíváme, poněvadž nám poskytují útěchy, nýbrž

v tom, abychom mu sloužili s odvahou, spravedlností a pokorou.

6. Touha žíti jen z lásky k Bohu, jest největší oběť, kterou přináším Pánu jako velikou službu; poněvadž jest méně tak trapno býti ho vzdálena; a chtěla bych, aby se tak dalo s velikými útrapami a pronásledováními.

7. Ó můj Ježíši! Jak velikou láskou miluješ syny lidské! Vždyť největší služba, kterou Ti možno prokázati, záleží v tom, že opouštíme Tebe z lásky k nim a k jejich prospěchu.

8. Pán zůstává s námi v Nejsvětější Svátosti jen z toho důvodu, aby nám pomáhal, nás povzbuzoval a sílil v plnění vůle boží.

9. Ó křesťané! Jest čas, abyste hájili svého Krále a přidružili se k němu v tak veliké samotě! Vždyť mu zůstalo velmi málo poddaných a nesmírné množství druží se k Luciferovi.

10. Milosrdenství boží jest veliké, neboť věčnou slávu platí naše nízké skutky a činí je velikými, ač samy o sobě mají jen nepatrnou cenu.

11. Naše nechuť k nekonečné добрôtě boží jest jeden ze hřebů, kterým

přiblížíme nekonečnou lásku Ježíše Krista.

12. Ač mnozí na to vůbec ani nevzpomenou, přece má nás naplniti velikou útechou to vědomí, že Ježíš Kristus, pravý Bůh a pravý člověk, dlí v Nejsvětější Svátosti ve všech částech světa tak jako jest v nebi.

13. Ó Pane, kdybys nezakryl svou velikost způsobami chleba, kdo by se osmělil tolikráte spojití tak ubohou bytostí s tak nesmírnou Velebností?

14. Náš božský Mistr neztratil ničeho, nýbrž získal byv pokořen až k smrti.

15. Budeme-li míti víru, svaté přijímání nám bude nejen prostředkem k zachování duše, nýbrž i velmi účinným lékem pro naše tělesné nemoci.

16. Božská Velebnost neplativá špatně byt, jestliže ji dobře uvítáme po svatém přijímání.

17. Pán Ježíš netouží po ničem jiném, než aby měl komu darovati své statky, kdyžtě jeho bohatství jest nevyčerpatelno.

18. Pán Bůh nás nikdy neopustí, neopustíme-li napřed my jeho.

19. Po svatém přijímání neztrácejme tak dobré příležitosti, abychom jednali s Pánem Bohem o zájmech své duše.

20. Velikým omylem jest myšlenka, že Pán Bůh přijme za přítele toho, kdo jest v rozkoších a bez utrpení.

21. Svátostný Pán Ježíš své velikosti uděluje jen těm, kteří vroucně touží ho přijmouti.

22. Odevzdejme se cele do milosrdenství božího prosíce Pána, aby nahradil svou útrpností a svým milosrdenstvím, jichž vždy užíval vůči hříšníkům, čeho nemůžeme sami zaplatiti.

23. Jelikož ďábel ví, jakou škodu trpí z vniterní sebranosti po svatém přijímání, vynakládá vše, aby duše od něho odvrátil.

24. Ach, jak velmi se líbí našemu Pánu, že uznáváme a snažíme se stále chápati svou ubohost a chudobu a že nemáme ani jedinké dobré věci, které bychom neměli od něho!

25. Jestliže nemocní bývali uzdraveni pouhým dotekem oděvu Pána Ježíše, když dlel na zemi, zdaž mů-

žeme pochybovati, že neučiní zázraků
jsa v našem domě po svatém přijímání
a že nám nedá vše, zač ho prosíme?

26. Dobře se pozná, kdy slzy pocházejí z velikého vnitřního ohně lásky, neboť takové slzy působí spíše klid než nepokoj a zmatek.

27. Ach, jak krásná to výměna: dáti svou lásku a přijmouti lásku Boží!

28. Nesmírný jest užitek duchovního sv. přijímání. Nevynechávejte ho, neb jím dokazujete Pánu Bohu, jak ho milujete.

29. Pán dává svou velikost a své poklady jen těm, kteří velmi po nich touží. To jsou totiž jeho praví přátelé.

30. Srovnajme příjemnost a sladkost, kterou nás Pán Ježíš udržuje a sytí ve svátosti svého Těla a své Krve s hořkostí, jakou my odpovídáme jeho žízni a jeho svatým touhám.

Červenec.

1. Svého přátelství nám neodepře
Ten, který chtěl vylíti všechnu svou
krev a dáti život za nás.

2. Kdo se dobře dívá na Krista a pozoruje ho na kříži tak chudého a obnaženého, nemůže dychtiti po bohatství.

3. Čím více budeš bojovati, tím více ukážeš svou lásku k Bohu a tím více se budeš těšiti ze svého Miláčka. Tato radost a rozkoš ti nikdy nebude chyběti.

4. Jediný prostředek k dosažení života oplývajícího klidem jest: odloučiti se ode všech věcí tohoto světa.

5. Když duše opravdu miluje Boha a ne věci tohoto světa krácejíc údolím pokory, i když někdy klesne, takový pád ji nepřivede k záhubě a zkáze.

6. Obaťme své zraky ke Kristu a nebojme se, že zapadne toto Slunce spravedlivosti: nenechá nás kráčet za noci, v níž bychom mohli zblouditi, jestliže napřed my neopustíme jeho.

7. Jak možno nazvati životem tento tak ubohý život, kde není pravé spokojenosti a není věci, jež by se neměnila?

8. Kdo snáší potupy z lásky k Bohu, tomu nebude scházeti čest ani v tomto, ani v budoucím životě.

9. Není na světě jedu, který by tak rychle usmrcoval tělo, jako usmrčuje dokonalost zájem o čest.

10. Rozhodněme se ve všem odpovídati své vůli.

11. Život řeholníka a každého, kdo chce býti počítán mezi nejdůvěrnější přátele boží, jest prodloužené mučení.

12. Nezachováváme některých malých a snadných předpisů naší řehole jako je mlčení, které nám neškodí, a pak chceme vyhledávati kající skutky dle svých vrtochů, abychom nekonali ani jedněch, ani druhých.

13. Cítíme-li k nějaké třebas malé věci náklonnost, snažme se bedlivě vypuditi ji z mysli a obrátiti se k Bohu. Božská Velebnost nám jistě pomůže.

14. Abychom měli Boha s sebou, jest dobře jednati s jeho přáteli; vždycky z toho pochází veliký užitek.

15. Máme-li se dobře modliti „Otče náš“, jest nutno představit si božského Mistra, který mu apoštoly naučil, snažíce se obrátiti k Tomu svou mysl, jemuž platí slova.

16. Nejsvětější Panna má ve zvyku

zahrnovati svou přízní ty, kteří dychtí využití její ochrany.

17. Co na tom záleží, budu-li v očistci až do soudného dne, jestliže mou modlitbou bude spasena alespoň jedna duše? Což teprve, budou-li spaseny mnohé?

18. Kdo usiluje o dokonalost, musí se bedlivě vystříhati slov: „Udělali mně to beze všeho důvodu.“ Chceš-li nésti pouze ten kříž, který se zakládá na důvodech, dokonalost není pro tebe.

19. Veliká dobrota boží nikdy neschází svou pomocí tomu, kdo z lásky k ní se rozhodne všechno opustiti.

20. Zásluha tohoto života nezáleží v tom, abychom požívali Boha, nýbrž abychom plnili jeho svatou vůli.

21. Kdo se považuje za bezpečna pro duchovní milosti, obdržené od Boha, bývá bohužel oklamán, neboť pravá čistota jest svědectví dobrého svědomí,

R. 1627 zvolil španělský král Filip IV. svatou Terezii za patronku svého království.

22. Jelikož láska k Bohu jest nejlepší věcí na světě, snažme se ničeho ne-

opomenouti, co může v nás vzbuditi tuto lásku.

23. Čím větší obtíž cítí duše začínajíc něco dobrého, tím větší jest odměna a menší obtíž, jestliže se přemůže.

24. Utrpení pro Boha jest cesta pravdy.

25. V tomto životě nemůžeme býti stále v jednom stavu: někdy jsme horliví a jindy ne, někdy plní nepokoje, jindy oplýváme klidem. Vždycky však musíme doufati v Boha a nebáti se.

26. Jak šťastni jsou ti, kteří končí svůj život při obraně církve svaté!

27. Duše nesmí nikdy důvěřovati příliš některé osobě, poněvadž kromě Boha není nic stálého.

28. Zdá se, že všechny věci na světě jsou schopné poraniti naši ubohou duši.

29. Zájem o čest v jakékoliv věci působí duši velikou škodu, na cestě modlitby jest však pravým morem.

30. Vše, co končí a nelíbí se Bohu, jest pouhé nic a méně než nic.

31. Kdo opravdu miloval Boha a opustil věci tohoto světa, zemře s větší líbezností.

Srpen.

1. Smrt není těžkou tomu, kdo slouží Pánu Bohu, neboť duše vidí, že v okamžiku jest vysvobozena z tohoto žaláře a umístěna v klidu.

2. Když jsou odstraněny špatné příležitosti z našich očí, duše hned se rozhodne milovati Boha.

3. Nalézáme tolik přátel, kteří nám pomáhají k pádu a ještě do nás strkají; abychom však povstali, jsme sami, tak sami, že se musíme diviti, neležíme-li stále na zemi.

4. Nedbati všedních hříchů jest zkáza duše.

5. Ať jsou zvláštní přátelství sebe světější, varujte se jich pro lásku boží! Vždyť i mezi vlastními bratry jsou pravým jedem.

6. Snažme se míti vždy dobrý a správný úmysl ve všem a dívati se na Pána Ježíše, aby naše jednání souhlasilo s jeho.

7. Nic nemůže zůstatí skrytým Bohu, který vidí všecko. Působí velikou škodu, že tuto pravdu málo ceníme a myslíme, že jest možno skryti, cokoliv se koná proti Bohu.

8. Nesčetné naše nízkosti se nalézají a vidí lépe při pozorování velikosti boží.

9. Bůh neschází tomu, kdo jej miluje a nezůstane dlužen odpověď tomu, kdo jej vzývá.

10. Jest třeba mírniti touhu po smrti. Nejjistějším v každé věci jest odevzdati se do rukou božích.

11. Ach, jakou radost působí blaženým duším věčná jejich radost! Jak rozkošnou je pro ně jistota, že věčnost jest jim zabezpečena!

12. Není možno nalézti většího zisku než tím, že se libíme Bohu.

13. Pokud trvá tento smrtelný život, trvá také vždy nebezpečí ztratiti život věčný.

14. Čekej jen, duše má, neboť nevíš, kdy přijde den a hodina; proto bdi plna bedlivosti, neboť vše rychle pomíjí.

15. Viděla jsem u vytržení mysli

přijetí, jakého se dostalo Panně Marii v den jejího Nanebevzetí. Toto přijetí bylo tak slavné, že nejsem s to je vyličit: zůstala mně jen veliká touha, abych sloužila této naší Paní.

16. Na pravé služby boží nečiní dojmu jakékoliv reptání proti nim; naopak oni mají z něho jen dobrý zisk.

17. Z obcování s bližním má více prospěchu jedna dokonalá osoba, proniknuta opravdovým žářem lásky k Bohu, než mnoho osob vlažných.

18. Duše, která jest uspána vlastními a světskými záležitostmi, bude jistě probuzena věcmi směřujícími k Bohu.

19. Zisk duše nezáleží v tom, abychom velmi mysli na Boha, nýbrž abychom ho velmi milovali. Této lásky nabudeme, rozhodneme-li se pro něho trpěti.

20. Bůh jest tak věrný, že nedovolí, aby ďábel měl velikou moc nad duší, dychtící jen po tom, aby se Bohu líbila a dala svůj život za jeho lásku a slávu.

21. I kdyby utrpení trvalo dlouho,

vzpomeňme si, že jest u porovnání s věčností pouhým okamžikem.

22. Jest nedostatek pokory chtít, aby nám bylo dáno, čeho si nikdy nezasloužíme. Proto soudím, že obdržel málo, kdo chce kráčet cestou zjevení.

23. Nejbezpečnější jest, chceme-li pouze to, co chce Bůh. Vrhne se do jeho náruče, neboť nás velice miluje, pak nebudeme moci zblouditi, rozhodneme-li se určitě, že v tom smýšlení budeme pevní.

24. Ďábel mnoho získá, vidí-li duši znepokojenou, neboť takovým způsobem jest vzdálena toho, aby se zcela věnovala lásce a chvále Boží.

1562 Začátek reformy Karmelu, kdy Sv. Matka Terezie založila první klášter bosých Karmelitek v Avile pod ochranou Sv. Josefa.

25. Milujme ty, kteří nám činí bezpráví, neboť Pán Bůh neustal nás milovati, ač jsme ho tak těžce urazili.

26. Snažice se ze všeho čerpati pravdu, budeme si málo vážit tohoto světa, kde jest vše klam a lež.

27. Náš Spasitel jest velikým Přítelem pokory. On totiž jest svrchovaná pravda a pokora jest cesta pravdy.

28. Jest velikou pravdou, že sami v sobě nemáme nic dobrého, nýbrž jen ubohost. Kdo toho nechápe, kráčí cestou lži. Kdo to chápe dokonaleji, líbí se více nejvyšší Pravdě, poněvadž kráčí cestou pravdy.

29. Jelikož velikost Boží nemá konce, nemají konce ani jeho díla. Kdo bude moci někdy ustati v ličení jeho milosrdenství a velikosti? Toť zhola nemožno!

30. Ó můj Ježíši! Do jakých nesnází uvádíš toho, kdo Tě miluje! Vše to však jest málo, co dáváš na to: jest jistě rozumno, aby mnoho stálo mnoho.

31. Chtěla bych býti plna strachu, abych ani v nejmenším neurazila Toho, kdo mě může v okamžiku zničiti.

Září.

1. Mějme zvláštní péči, abychom se modlili za ty, kteří jsou ve smrtelném hříchu.

2. Jest velmi jisto, že Stvořitel na-

plní nás sebou samým, jestliže z lásky k němu se zbavíme všeho a odloučíme se ode všeho, co se jmenuje tvor.

3. Čím více jest duše milována božskou Velebností, tím více musí sobě nedůvěřovati, býti pokornou a báti se o sebe.

4. Největší jistota, kterou můžeme míti, že neupadneme do vin, jest: prositi Pána Boha, aby nás stále chránil.

5. Komu z vás se bude zdáti, že jest více bezpečen, ať se bojí více, neboť blažený jest člověk, jenž se bojí Pána.

6. Veliké milosti, které Pán Bůh uděluje na tomto světě, mají posilovati naši slabost, aby nám nebylo obtížno trpěti z lásky k němu.

7. Bylo vždy viděti, že největší útrapy snášejí ti, kteří kráčí blíže za Pánem Ježíšem.

8. Málo mně pomáhá býti ve veliké osamělosti a jenom vzbuzovati úkony lásky a jiných ctností, činíc předsevzetí a slibujíc Pánu Bohu, že budu konati divy, abych mu sloužila — jestliže pak při první příležitosti konám, pravý opak.

9. Kdo chce, aby mu modlitba velmi pomáhala, snaž se, aby jeho skutky odpovídaly slovům modlitby.

10. Upřeme své oči na kříž a všechno utrpení se nám bude zdátí snadným.

11. Často jsem se přesvědčila, že ďábli před ničím tak neprchají jako před zbožným použitím svěcené vody.

12. Nekráčeti ku předu v duchovním životě znamená jíti zpět. Pokládám totiž za nemožné, aby láska se zastavila na jednom stupni a zůstala v jednom stavu: buď musí růsti — nebo mizeti.

13. Nestavme věží beze všech základů. Pán Bůh se nedívá tolik na velikost našich činů jako na lásku, se kterou je konáme.

14. Pravým prostředkem proti klesnutí jest opřít se o kříž a důvěřovati Tomu, který se dal naň přibít.

15. Učiníme-li my, co můžeme, způsobí Pán, že den ode dne budeme moci konati více, jen když se neunavíme a vytrváme po celý tento pozemský život.

16. Pro duši jest velikým dobrem nepřekročiti hranic poslušnosti.

17. V poslušnosti záleží pokrok ve ctnosti a získání dokonalé pokory.

18. Duše toužící libiti se Pánu Bohu nalézají drahocenný pokoj v poslušnosti.

19. Ach, Bože můj, jak pospícháme, abychom Tě urazili: avšak, jak mnohem více pospicháš Ty, abys nám odpustil!

20. Ach, jak těžkým musí býti hřích, který byl s to usmrtni Boha za tak hrozných muk!

21. Smilujte se sami nad sebou vy, kteří jste tak oddáni rozkoším a vždy jednáte dle své vůle; vzpomeňte si, že navždy budete vydáni zuřivosti pekla.

22. Jaká muka pocítí duše, která na této zemi byla vždycky ctěna, milována, vážena a hýčkána, až v hodince smrti uzří, že jest navždy ztracena a jasně pozná, že její muka nebudou míti nikdy konce.

23. Pokušení nemůže uškoditi tomu, kdo má čisté svědomí.

24. Ponechme stranou smělou horlivost, z níž by mohla povstati veliká škoda a každý se starejme sám o sebe!

25. Velikým omylem jest myšlenka, že můžeme vstoupiti do nebe a nevstoupiti do svého nitra, abychom uznali svou ubohost a jak jsme zavázáni vděčností Bohu, prosíce často o jeho milosrdenství.

26. Neoddáme-li se modlitbě, co bude moci udržeti naši lásku k Pánu Bohu bdělou?

27. Naše láska k Bohu nesmí býti zbudována na naší obrazotvornosti, nýbrž musí býti vyjádřena skutky!

28. Kde jest pokora, tam chvála působí bolest.

29. Osoba opravdu pokorná ucítí větší bolest, bude-li bez příčiny považována za dobrou, než když bude pohrdána.

30. Nevadí, jestliže Pán Bůh nedá tělesných sil k dosažení ctností; stačí, dá-li jen síly duševní.

Říjen.

1. Když některý ze světských lidí žije velmi kliden, ač jest pohroužen do těžkých hříchů a jest tak spokojen

ve svých neřestech, že svědomí mu nečiní žádných výčitek — jest to znamením, že ten nešťastník jest přítelem ďábla, který s ním nechce vésti války, pokud jest na živu.

2. Když řeholník počíná ochabovati ve věcech nepatrných a setrvává v tom stavu dlouho necítí výčitek svědomí, pak jest to špatný pokoj a tak ho bude moci ďábel uvést do záhuby.

3. V tomto životě musí býti boj; proto musíme vždy bedlivě pozorovati, jak kráčíme jak ve svém vnitřním tak i vnějším životě.

4. Duše opravdu milující nedbá, aby byla spokojena, nýbrž aby byl spokojen Bůh: její rozkoší jest následovati alespoň v něčem život plný nesmírných obtíží, který vedl Kristus.

1532 zemřela v Albé de Lormes v 9 hodin večer svatá Matka Terezie ve věku 67 let. Žila 46 let v klášteře a posledních 20 let v přísné řeholi.

5. Nepůsobí mně starostí duše v nejtěžších pokušeních, neboť miluje-li Boha a bojí-li se ho, vyjde z těch pokušení s velikým užitekem.

6. Při onom děsném soudu po smrti budou přísně souzena i nejmenší pochybení.

7. Neodpovídá pokoře pohrdati svým bližním, když se nám zdá býti zlým, neboť by se mohlo státi, že oplakává své hříchy s větší zkroušeností, než my.

8. Ó můj Ježíši! Jak hluboko bychom byli, kdyby milosti, které uděluješ, odpovídaly prosbám, které k Tobě vysíláme!

9. Bůh neopomine zaplatiti jakoukoliv dobrou žádost v tomto životě, ježto jest přítelem duší velkomyslných, jenom když nedůvěřují samy v sebe.

10. Ó bídný světe, který zavíráš těm, kteří v tobě žijí, oči takovým způsobem, že nevidí pokladů, jimiž by mohli si získati věčná bohatství!

11. Duše hárající, vynikající láskou, mají na zřeteli ve všem pouze čest a slávu Boží, dobro a užitek bližního a nic jiného.

12. Duše obklopená křížem a útrapami má čekati velikou pomoc od Boha.

13. Duše se nemůže ukojiti ničím jiným leč Bohem, neboť jen on může nasytiti a vyplniti její schopnost.

14. Skutky činného života, spojené s rozjímáním a vycházející z lásky, tvoří vrchol dokonalosti.

15. Svati v nebi a lidé na zemi máme si býti rovni v čistotě a lásce; my v nebi se radujeme, vy na zemi trpíte; my klaníme se Bytosti boží, vy Nejsv. Svátosti.

Papež Pius V. určil v dekretu, jímž dne 14. dubna 1614 prohlásil Terezii za blahoslavenou, tento den pro její svátek.

16. Tento život je ustavičný boj a mezi tolika nepřáteli není možno státi se založenýma rukama.

17. Pravá pokora jest vždy doprovázena malou důvěrou v sebe.

18. Když kříže neobjímáme, nýbrž jej vlečeme, působí únavu, zármutek a bolest. Je-li kříž milován, jest příjemno jej nésti.

19. Máme sebrati svou mysl byt i jen na okamžik i při svých zaměstnáních, abychom se vniterně spojili s Bohem.

20. Přejeme si, aby pocty a chvály

tohoto světa byly pro nás jako trnové koruny.

21. Nic není nemožno tomu, kdo miluje Boha silnou láskou.

22. Ať jsou naše utrpení veliká, jest vždy pravdou, že boží Velebnost je odvážila dle našich sil. A my jsme tak ubozí a malomyslní, že se jich tolik bojíme?

23. Bůh nám nejen uschovává odměnu za lásku k němu pro věčný život, nýbrž začíná ji vypláceti již v tomto životě.

24. Pán Bůh obyčejně uděluje význačné důkazy přízně a vynikající milosti jen těm osobám, které se unavily v jeho službě a dychtily po jeho lásce.

25. Ó můj Bože! Jest možno naléztí někoho, kdo Tě nemiluje? Bude to jen proto, že si nezasluhuje Tebe poznati.

26. Naše tužby nemají směřovati k odpočinku, nýbrž k utrpení, abychom alespoň nějak následovali Pána Ježíše.

27. Pomocí malých věcí dělá ďábel

otvory jako v řesetě, kudy pak vcházejí veliké věci.

28. Válka bude trvati málo, ale odměna za vítězství bude trvati věčně.

29. Pán Bůh posílá utrpení svým sluhům, aby jim dal příležitost získati více a dokázati, jak se podrobují jeho vůli.

30. Bůh nikdy neposílá nějakého utrpení svým sluhům, aby je ihned nezaplatil nějakým důkazem přízně nebo darem.

31. Ačkoliv někdy přirozenost odporuje ve věcech působících utrpení, nechť přece vůle se rozhodne trpěti pro Boha.

Listopad.

1. Neochabujme blahořečiti tak velikému Králi a Pánu, který má pro nás připravené království bez konce za několik malých útrap, které zítra pominou.

2. Utrpení tohoto života porovnáno s utrpením očiště jest jako kapka vody přirovnána k moři.

3. Jest velikou věcí trpěti z poslušnosti, hlavně když se někdo v ní cvičí tak stále, jako dobří řeholníci.

1536 Obláčka. 1537 Sliby sv. Matky Terezie.

4. Věnujme se prospěchu a dobru bližního. Pán Bůh přijme naši námahu na svůj účet, jako bychom to činili pro něho.

5. Pokušení překonané pomocí Boží a naší vůlí stává se slávou Pána Boha a naší korunou.

6. Jest dopuštění boží, jsme-li vydáni pokušením; jest jen a jen naše slabost, jsme-li v pokušení přemoženi. Vítězství náleží jen Bohu.

7. Zlé tresty, jako jsou nemoci, utrpení a ztráta cti se mohou nazývati zlem jen tehdy, pokud jsou příležitostí upadnouti do hříchu.

8. Bohatství, pocty a všechny pozemské statky se mohou nazývati jakýmsi způsobem zlem, poněvadž nám jsou příležitostí urážeti Boha.

9. Kdyby mně bylo dovoleno trpěti veškeré zlo světa až do soudného dne a pak dojiti slávy jen maloučko větší, nebo beze všeho utrpení dojiti slávy jen maloučko menší: beze vší

pochyby vyvolila bych si veškeré zlo jen pro „maloučko“ více té radosti, která se dostane duši lepším poznáním velikosti boží a následkem toho větší možností ho milovati a chváliti.

10. Nejmilostivější Pán Bůh jsa pln milosrdenství k nám za hříchy dává odpuštění, za nemoci zdraví, za smrt život, za ubohosti ustavičnou dokonalost, za chyby náplň všeho dobra v takovém stupni, že nás přivádí k novému, s ničím nesrovnatelnému životu.

11. Dokud žijeme v tomto smrtelném těle, budeme míti vždy důvod oplakávati své chyby a nedokonalosti.

12. Nedostatek časných věcí působí dokonalým osobám vnitřní útěchu a radost a připomíná jim veliké dobro, které Pán Bůh skryl ve ctnosti.

13. Když ďábel poznává, že se ho nebojíme, snaží se novými pletichami obrátiti naši mysl ke třeškám a dětinským hříčkám.

14. Ó moudrosti, ó moci Pána Boha, jak můžeme uniknouti Tvé vůli?

15. Kdo má zálibu ve věcech tohoto

světa a ve chvále lidské, jest na velickém omylu.

16. Bůh někdy dopouští vládu osob málo nadaných, aby se zdokonalila ctnost poslušnosti těch lidí, které miluje.

17. Božská Velebnost dává s utrpeními vždy také svá milosrdenství.

18. Každé utrpení jest malé, jen když se slouží jím Pánu.

19. Pán Bůh vždy hájí ty, kteří jsou bez viny.

20. Komu dá Pán Bůh trpěti, dá mu k utrpení také mnoho prostředků.

21. Pán odplácí vždy velikou odměnou vše to, co se koná ve službě jeho slavné Matky.

22. Láskyplný pohled Ježíšův na duši, kterou miluje, jest tak sladký a rozkošný, že dle mého zdání jediný stačí za odměnu mnohých let, ztrávených v jeho službě.

23. Chceme-li následovati svatých v odřikání se světa, buďme srdcem od něho vzdáleni.

24. Kdo rád přijímá kříž Bohem mu seslaný, ani ho necítí.

Svátek sv. Jana z Kříže, prvního bosého Karmelitána.

25. Chci raději modlitbu krátkého času vykazující veliké výsledky, než modlitbu mnohých let, v níž duše jest nehybná a nerozhodne se vykonati něco cenného pro Boha.

26. Dábel se nebojí nerozhodných duší.

27. Nesmíme snižovati svých přání, nýbrž důvěřovati v Boha. Tak pohnutým úsilím budeme moci dospěti tam, kam s Boží milostí dospěli mnozí svatí.

28. Pán Bůh dává a dává sebe; miluje toho, kdo ho miluje.

1568 Svatý Jan z Kříže a P. Antonín Ježíšův oblékají v Durvelo po prvé oblek připravený jim dle reformy sv. Terezií.

29. Poněvadž Pán Bůh zná všechny naše potřeby a jakou útěchu nám skýtá, když mu je přednášíme, dí, abychom prosili a on nás vyslyší.

30. Ó duše má, služ a doufej v milosrdenství svého Boha, který ti poskytne pomoc v každém tvém utrpení.

Prosinec.

1. Když pokání vykonané za tvůj hřích ti obdrží odpuštění, neopomeň připojiti ke své spokojenosti své utrpení.

2. Ó Bože, má naděje, když uvažuji, že dle Tvých slov jest rozkoší Tvou býti se syny lidskými, nechápu, jak může hříšník nedůvěřovati ve Tvé milosrdenství!

3. Naše tělo má tu vadu, že čím více ho hýčkáme, tím více od nás vyžaduje.

4. Ať se kdo cvičí sebe více v modlitbě tam, kde jest ještě zájem o čest a majetek, nikdy mnoho nezíská a nedospěje k tomu, aby užíval pravého ovoce modlitby.

5. Zvykněme si snášeti velmi lehké věci, abychom mohli zvítěziti nad velikými.

6. V době určené pro modlitbu odvezdejme své myšlenky svobodné a prosté ostatních věcí Pánu Bohu s tím rozhodnutím, že se nikdy nevrátíme, abychom si je vzali zpět, ať v mod-

lithě zakoušíme jakékoliv utrpení nebo vypráhlost.

7. Když upadneme do nějaké nedokonalosti, neříkejme: Již nejsem ani andělem, již nejsem světce!“ Vězte, že nám bude k nesmírnému prospěchu myšlenka, že budeme se moci státi dokonalými svým vlastním úsilím a pomocí Boží.

8. Ach, jak velice se líbí Pánu Bohu jakýkoliv čin ve službě jeho nejsvětější Matky!

-9. Ach, jak velikým dobrem jest trpěti nesnáze a pronásledování z lásky k Bohu!

10. Pokora svedla s nebe věčné Slovo do lůna Panny Marie. Pomocí pokory stáhneme i my to Slovo do našich duší jako vlasem: kdo bude pokornější, stáhne je více, kdo bude méně pokorným, méně.

11. Nestarej se ani za mák o to, jestli tě někdo má rád, není-li to ovšem osoba, s níž jednáš o své duši, anebo ti, kterým hodláš pomoci. Jedni, aby tě strpěli, druzí, aby tím spíše ti věřili, když jim mluvíš o marnostech této země.

12. V době zármutku nebo rozbouření nemáš vynechávati svých obvyklých dobrých skutků, pokání a modlitby, neboť ďábel se snaží znepokojiti tě, abys jich zanechal. Naopak pokračuj v konání jich s větší bedlivostí než dříve a uzříš, jak brzy Ti Pán bude přízniv.

13. Na cestě dokonalosti na počátku vše se nám zdá býti obtížným. Později však Pán tak mocně působí v naší duši, že jakékoliv utrpení neb námaha se nám zdají býti nepatrnými.

14. Snáší-li někdo utrpení, velmi jím slouží Pánu.

1591 V Ubedě ve Španělsku zemřel svatý Jan z Kříže.

15. Čas prožitý bez modlitby jest ztracený.

16. Veliká dobrota a láska Boží nehledí na slova, nýbrž na přání a touhy doprovázející modlitbu.

17. Spravedlivě se stává, že kdo se vrací pro ztracené věci, také on sám se ztratí a zahyne.

18. Jaká větší zaslepenost, jaké větší neštěstí může býti na této zemi, než vážit si toho, čeho se máme báti?

19. Všechna duchovní vnuknutí jsou spojena s poslušností: proto, kdo koná nějaký — třeba duchovní — skutek proti poslušnosti, jistě jedná z ponoukání ďábelského.

20. Nevěř, že jsi učinil pokrok v dokonalosti, nepokládáš-li se za horšího všech a netoužíš-li, abys byl postaven na poslední místo až za všechny ostatní.

21. Každý se snaž velmi dokonale se cvičiti ve ctnosti protivné té chybě, kterou dle svého zdání shledává na jiných, aby skutkem je naučil tomu, čeho snad nechápou slovy,

22. Kdybychom si pomyslili, že každá hodina našeho života na tomto světě může býti poslední, kdo by jí nechtěl dobře využiti?

23. Chceme-li, aby duše rostla v dokonalosti a žila v bezpečnosti, vzdalujme se vždy každé příležitosti ke hříchu sebe menšímu!

24. Ó Pane, veškeré naše zlo pochází odtud, že neuvažujeme o cestě, po které máme kráčet. Ach, běda! Konáme mnoho falešných kroků, tisíckráté klesáme a ztrácíme cestu,

poněvadž neupíráme svých očí na Tebe, jenž jsi pravá Cesta.

25. Ve vtělení Slova máme pozorovati onu hlubokou pokoru, se kterou se tak odpoutal od své božské bytosti, že učinil člověka Bohem a Boha člověkem.

26. Vrhněme se do náruči božího plni touhy zemřítí a ztratití veškerý odpočinek z lásky k němu a pak ať se stane, co se má státi.

27. Kdo nebude milovati bližního, nebude milovati ani Tebe, můj Pane, který jsi tak hojně vylitou krví dokázal, jak velmi miluješ syny Adamovy.

28. Z úplné odevzdanosti Bohu rodí se ta svoboda ducha, kterou mají dokonalí. V této svobodě ducha záleží veškeré štěstí, po němž možno toužiti na této zemi; neboť dokonalí ničeho se nebojíce, nic nechtějící a po ničem netoužící ze statků tohoto světa — mají všechno.

29. Když láska k Bohu dostoupí vrcholu dokonalosti, dává milující osobě zapomenouti na každý osobní prospěch a uspokojení a veškeré její

myšlenky obrací k tomu, aby uspokojila svého Miláčka a hleděla jak jen může ho ctíti sama a pomocí jiných.

30. Ó jak velmi pomáhá ustavičná myšlenka, že všechno na této zemi jest jen marnost a brzy skončí, abychom si tak zamilovali nebeské statky, které nikdy nekončí!

31. Tvou tužbou buď viděti Boha! Tvou obavou, abys ho neztratil! Tvou bolestí, že ho nemáš! Tvou radostí vše, co tě může přivést k němu! Pak budeš žíti ve velikém pokoji.

**MYŠLENKY NA NEDĚLE,
POHYBLIVÉ SVÁTKY
A JEJICH OKTÁVY**

1. neděle adventní.

V den soudu zaplaví pohled boží vyvolené s ničím nesrovnatelným veselím a velikou radostí a zasáhne zavržené a hříšníky nevýslovným zděšením jako bleskem.

2. neděle adventní.

Jeden den prožitý v pokorném sebepoznání jest před Pánem Bohem mnohem drahocennějším, než mnohé jiné dni prožité v modlitbě bez sebepoznání.

3. neděle adventní.

Bude opuštěn Pánem Bohem, kdo ve svých modlitbách ponenáhlu ztrácí sebepoznání.

4. neděle adventní.

Nikdo si nezaslouží návštěvy Krále slávy a nebude uschopněn spojití se s ním, kdo ze všech svých sil se nesnaží dosíci důkladných a hrdinských ctností.

Neděle po Narození Páně.

Vzpomeň, že máš jen jeden život a ten je velmi krátký! Vzpomeň, že jest jen jedna sláva a ta je věčná! Vzpomeň na to a zanecháš mnohých věcí, které snad bys podnikl!

Neděle po Obřezání Páně.

Ó smrti, nevím, proč se tě máme báti! Což není v tobě pravý život? A proč se spíše netřese ten, který prožije velikou část svého života bez lásky Boží?

1. neděle po Zjevení Páně.

Ztratí-li duše svého průvodce, totiž dobrého Pána Ježíše, ztratí jistojistě správnou cestu.

2. neděle po Zjevení Páně.

Bůh zahrnuje ty, kterým chce ukázati větší svou lásku, tolika utrpeními a tolika zkouškami, že potřebují býti občerstveni ne vodou, nýbrž vínem útěchy, aby jí opojeni byli odhodláni vše snášeti hrdinsky.

3. neděle po Zjevení Páně.

Často málo se starajíce o své tělo těšíme se mnohem více kvetoucímu zdraví, než když sami sebe znepokojujeme velikými a neužitečnými opatřeními.

4. neděle po Zjevení Páně.

Nic na světě by nemohlo rozpoutati v nás sebe menší bouři, kdybychom měli pravé poznání Boha, jaké máme míti.

5. neděle po Zjevení Páně.

V době mládí, kdy se rozsévají semena ctností, jest velmi nebezpečno stýkati se s lidmi, kteří ještě nepoznali marnosti tohoto světa. Jest rovněž škodlivo baviti se s těmi, kteří seji

do srdce svých bližních sémě marných
a světských věcí.

6. neděle po Zjevení Páně.

Základ vniterní duchovní budovy
jest pokora. Kde tato ve skutečnosti
není, nebude chtít Pán Bůh stavěti
tuto budovu mnoho do výše, aby
se vše nezhroutilo na zem.

Neděle Devítník.

Nebude štědře odměněn ten, kdo
čítá více let duchovního života, nýbrž
ten, kdo s větší horlivostí dával ze
svého. To jasně naznačil Pán Ježíš,
neboť posledním dělníkům na vinici
dal tolik, kolik prvním.

Neděle první po Devítníku.

Milost Boží působí, že nic nemůže
zabrániti duši, aby pokročila v doko-
nalosti a přinesla dobré ovoce.

Neděle druhá po Devítníku.

Jest veliká zaslepenost a žalostná
věc, hledá-li se pokoj ve světě mimo
Boha, neboť takovým způsobem ho
nikdo nenajde.

Popeleční středa.

Namáhejme se konati pokání v tomto životě, neboť smrt bude sladkou tomu, kdo učinil pokání za všechny své hříchy.

1. neděle postní.

Čím více jsi zakořeněn ve svatosti, tím více musíš býti na stráži před ďáblem, neboť on usiluje mnohem více o zničení muže dokonalého, než o pád jiných lidí.

2. neděle postní.

Bůh se nezjevuje bez rozdílu všem, neuděluje stejně všem svých pokladův a milostí, nýbrž jen těm, kteří vroucně po něm touží. •

3. neděle postní.

K přemožení ďábla a zahrnutí ho na útěk není lepších zbraní než modlitba a kříž.

4. neděle postní.

Všechny úzkostlivosti o časné věci mají se vložit do rukou Božích. Bůh

se stará o nás tím více, čím méně pečujeme o tyto věci.

5. neděle postní čili „smrtná“.

Zatím co nám Pán Ježíš ukazuje svou lásku tolika činy a tak strašnými důkazy, jak se můžeme domnívati, že se mu budeme líbiti jen slovy a lichotiti si, že konáme dosti?

Květná neděle.

Zkušenost mě poučila, jak bohumilé a záslužné jest jednání toho, kdo na květnou neděli přijme s velikou horlivostí do svého srdce Pána Ježíše nabízející mu občerstvení všemožnými dobrými skutky, poněvadž po slavném vjezdu do města nechali ho židé odejiti a nepozvali ho ani, aby s nimi poobědval.

Pondělí svatého týdne.

Na tomto světě působí velikou bolest, když vidíme, jak Stvořitel trpělivě snáší urážky od svých tvorů, zatím co my se rozpalujeme hněvem při nejmenším neuctivém slovu proti nám.

Úterý svatého týdne.

Tajemství umučení Pána Ježíše dobře rozjímaná jsou živé jiskry zapalující a rozněcující naši lásku k němu.

Středa svatého týdne.

Uvažujte, že Pán Bůh, který jest stále s námi, chtěl býti pohrdán, přijmeme rádi pokoření a pohrdání.

Zelený čtvrtek.

Nebeský Otec nám dokázal svou nekonečnou lásku dávaje nám svého milého Syna v Nejsvětější Svátosti a nedbaje veškerého nevděku, kterým ho svět zahrnuje.

Veliký pátek.

Pozorujte bedlivě ukřižovaného Pána Ježíše a všechny vaše skutky se vám budou zdáti pouhé nic.

Bílá sobota.

Kdo dobře rozjímá a chápe rány Pána Ježíše, nebude si ustavičně náříkati na vlastní utrpení, poněvadž

nelze porovnatí naše utrpení s utrpením božského Mistra.

Boží Hod velikonoční a jeho oktáva.

Pozoruj v radosti Krista z mrtvých vstalého, pozoruj ho ve svých úzkostech v zahradě getsemanské. Tak ti bude prospěšna jak tvá radost, tak i tvá strast. Nemůžeme-li stále mysliti na jeho utrpení, co nám brání, abychom prodlévali s Kristem, jenž vstal z mrtvých? Není možno líbiti se Bohu bez svatého člověčenství Pána našeho Ježíše Krista. Toť jediná cesta, po které bezpečně kráčíme.

Pondělí.

Kdyby vzkříšený Kristus se jen málo ukázal našim očím, navždy by nám vzal touhu žiti zde na tomto světě. Stalo by se tak proto, že toto zjevení by nám jasně ukázalo, že věci, které ceníme a jichž si vážíme na tomto světě, jsou jen smyšlenka a marnost.

Úterý.

Nemáme-li pokoj ve svém domě

t. j. ve svém srdci, nenajdeme ho ani v domě jiných lidí.

Středa.

Jak se líbí nebeskému Otci, když vidí, že si duše vyvoluje za Prostředníka jeho Syna a miluje ho tak vroucně, že se pokládá za nehodnou vysokého vroucího rozjímání volajíc se sv. Petrem: „Odejdi ode mne, Pane, neboť jsem člověk hříšný . . .“

Čtvrtek.

Vítězství nad tělem působí, že člověk dospěvší k takovému vítězství nebojí se žádné obtíže a strasti, aby žil v pokoji a svaté neodvislosti.

Pátek.

Velmi užitečnou jest pečlivá vzpomínka na přítomnost boží. Působí v nás něžnou náklonnost k božské Velebnosti a dává svědomí neobyčejnou jemnost a čistotu.

Sobota.

Kdo chce dospěti k dokonalé lásce Ježíše Krista, má ho následovati na

cestě poslušnosti, neboť Kristus byl poslušen až k smrti.

1. neděle po Velikonocích.

Pravý pokoj vlévá do duše tak dokonale spojení s vůlí Boží, že není možno žádného odloučení, neboť mezi oběma vládne jen jedna a tatáž vůle.

2. neděle po Velikonocích.

Neopouštějme nikdy svého pastýře Ježíše a nesnažme se uniknouti jeho zrakům; bude to pro nás velmi prospěšnější, neboť ovečky oddané a bližší svému pastýři obdrží lahodnější pokrm a jsou mnohem bezpečnější, neboť on pln ustavičné bedlivosti je chrání před vlky a dravci.

3. neděle po Velikonocích.

Jestliže nikdy neutkvíme vnitřním zrakem svého ducha na Kristu a smrti, kterou pro nás podstoupil a jestliže zapomeneme na své povinnosti k němu, nikdy nám nebude možno dospěti k pravému poznání Pána Ježíše a k velikým činům z lásky k němu.

4. neděle po Velikonocích.

Není jiné cesty k následování, než cesta Ježíše Krista. Na této cestě budeš bezpečen, neboť veškeré dobro nám přichází od Ježíše a skrze Ježíše. On jest našim Vůdcem; neklopýtněš. budeš-li pozorovati dokonalý příklad jeho života.

5. neděle po Velikonocích.

Zatím co celý svět zuří proti Kristu a zatím co kacíři se snaží znova jej odsouditi k smrti, aby zničili jeho církev, jest naší povinností, abychom žádali na Pánu Bohu ne statky pozemské, nýbrž duchovní milosti a vše to, čeho potřebuje církev.

Křížové dny: Pondělí.

Pokorou se dává Pán Bůh přemoci v každé věci, za kterou ho prosíme v modlitbě.

Úterý.

K pokroku na cestě dokonalosti nestačí veliké množství ústních modliteb, nýbrž jest třeba získati si důkladné ctnosti.

Středa.

Modlitba jest brána, kterou přicházejí milosti do duše; je-li tato zavřená, není jiného vchodu, kudy by mohly proniknouti.

Nanebevstoupení Páně.

Jest nečestno a směšno činiti si nároky na pocty a království Kristovo, nechceme-li s ním sdíleti jeho pokoreň a utrpení.

Neděle po Nanebevstoupení Páně.

Náš stupeň dokonalosti v nebi bude odpovídati větší nebo menší lásce, s níž jsme následovali život Pána Ježíše.

Sobota svatodušní.

Velmi drahocenná věc jest láska k Bohu; nebude však dána těm, kteří slouží Pánu Bohu jen pro duchovní útěchu.

Boží Hod svatodušní a jeho oktáva.

Rozdíl mezi láskou boží a láskou světskou záleží v tom, že Bůh nás

zcela jistě miluje, jestliže my ho
 opravdu milujeme.

Pondělí.

Slzy pravého pláče pocházejí od
božského Krále a kanoucí v modlitbě
nejen neuhasí lásky Boží, nýbrž jí
dávají nový oheň a nový žár.

Úterý.

Bůh nikoho nezbavuje své lásky,
připravujeme-li k ní svou duši a hle-
dáme-li ji vytrvale a ze všech svých sil.

Středa.

Ti, kteří nedbají bedlivě modlitby,
zavírají dveře Duchu Svatému. Tak
nedostává se jim od něho ani úlevy
ani útěchy, s níž se snáze snášejí
utrpení a strasti tohoto života.

Čtvrtek.

Nezachováváme přikázání božské
lásky, milujeme-li nezřízeně svého
bližního, nebo odpíráme-li mu po-
vinnou lásku.

Pátek.

Kdo jest na začátku cvičby v modlitbě, nebude tak snadno lákán láskou boží, poněvadž obyčejně málo dbá přípravy.

Sobota.

Bůh nedovolí, aby nutné věci scházely tomu, kdo prost veškeré starosti o hmotné zájmy, dbá jediné o ducha.

Nejsvětější Trojice.

Nikdy nedospějeme k úplnému sebepoznání, nejsme-li bedliví, abychom poznali Boha, poněvadž přirozeně obrátíme zrak na svou křehkost a ubohost, pozorujeme-li velikost a velebnost Boží.

Boží Tělo a jeho oktáva.

Přistupujeme-li k sv. přijímání s velikou vírou a velikou láskou, myslím, že jedno sv. přijímání by stačilo učiniti naši duši svatou. Čím spíše tolik svatých přijímání?

Pátek.

Kdo ve svatém přijímání se nespokojí s Bohem z celého srdce, nemůže se

zvátí jeho miláčkem. Proto jeho modlitby mají u Pána Boha malou cenu.

Sobota.

Větší byla milost Nejsvětější Svátosti, než milost Vtělení. Pán Ježíš ve Vtělení učinil účastnými božství svou duši a své člověčenství, kdežto v této Svátosti činí účastnými božství všechny lidi.

Neděle.

Eucharistický pokrm není pouze pokrmem pro duše, nýbrž i pro tělo. Jest zcela zvláštním prostředkem pro tělesné slabosti a nedostatky.

Pondělí.

Přijímajíce Pána Ježíše ve svatém přijímání se zbožností a velikou vroucností, obdržíme od něho beze vší pochybnosti to, zač ho prosíme plni víry, neboť jeho Velebnost neplatívá dobré přijetí způsobem nehodným nebo s lakomostí.

Úterý.

Jest málo rozumným vzdáliti se po sv. přijímání od osoby Ježíše Krista

a obrátiti se k jeho obrazu a k němu vysílati své modlitby a prosby.

Středa.

Dokud způsoby chleba nejsou ztráveny přirozeným teplem, nemáme ztráceti tak dobré příležitosti, abychom mluvili s Pánem Ježíšem a jednali s ním o svých zájmech.

Čtvrtek.

Když jest Pán Ježíš přítomen ve vás při svatém přijímání, oživte svou víru a zbavte se každé zevnější věci, abyste jednal s dobrým Ježíšem ve světnici své duše.

3. neděle po Svatém Duchu.

Náš dobrý Pastýř, Pán Ježíš, miloval tolik své ovečky, že se oblekl v jejich vlnu, aby mohl jíti za jednou zbloudilou. Učinil to, aby nepostrašil ostatních pláštěm své velebnosti.

4. neděle po Svatém Duchu.

Vykonej ochotně a pilně vše, co jest ti poručeno, jako kdyby ti to po-

roučel sám náš Vykupitel, Pán Ježíš, v osobě tvého představeného, nebo duchovní vrchnosti.

5. neděle po Svatém Duchu.

Jsi-li představeným, nekárej nikdy podřízeného ve hněvu, nýbrž počkej, až se uklidníš; jen tenkrát může napomenutí prospěti vinníkovi.

6. neděle po Svatém Duchu.

Řeholní osoby nemají se starati o svůj hmotný prospěch pomocí lidské obratnosti nebo spekulace, neboť jinak zemrou hlady. Mají toliko dbáti, aby věrně sloužily Pánu Bohu; pak budou jisté, že Pán Bůh nedopustí, aby jim něco scházelo.

7. neděle po Svatém Duchu.

Neukazuj na venek pobožnosti, které opravdu nemáš ve svém srdci. Máš-li pak ji ve svém srdci, ukrývej ji bedlivě.

8. neděle po Svatém Duchu.

Ó, jaký strach působí v nás tak veliká spousta dobrodiní božích a opětně

takový nevděk a neláska! Přes to vše velikou důvěru nám vlévá úvaha, že se máme objeviti před soudcem, který jest náš Otec, Král a Ženich.

9. neděle po Svatém Duchu.

Myslití příliš na zdraví a potřeby těla přináší s sebou mnoho roztržitosti a neklidu; obojí dusí pak ducha modlitby.

10. neděle po Svatém Duchu.

Duše ozářená nebeským světlem a roznícená božskou láskou poznává vždy více svou nízkost a považuje se za větší hříšníci, než jakou jest ve skutečnosti. Proto jako publikán se nepovažuje ani pozvednouti svých očí k nebi.

11. neděle po Svatém Duchu.

Nebudeš mluvití dříve, dokud bedlivě neuvážíš, co máš mluvití a dokud se mnoho nedoporučíš Bohu, abys neřekl, co by ho mohlo urazití.

12. neděle po Svatém Duchu.

Vlastností křesťanské lásky jest mítí

shovění s utrpeními a nesnázemi bližního a snášeti jeho nedostatky.

13. neděle po Svatém Duchu.

Jest věcí velmi nehodnou viděti, jak člověk, zahrnutý velikými dobrodiními od Boha, jich ničím nesplácí.

14. neděle po Svatém Duchu.

„Mysli na mě a já budu mysliti na tebe,“ řekl Pán Ježíš jistě duchovní osobě. Nestarejte se o zítřek, neboť váš Otec ví, čeho potřebujete a bude o vás pečovati.

15. neděle po Svatém Duchu.

Smrt je sladká a žádoucí tomu, kdo se bojí Boha a věrně mu slouží.

16. neděle po Svatém Duchu.

Pokora jest zmirňující prostředek a balsám pro všechny naše rány.

17. neděle po Svatém Duchu.

Všechna dokonalost spočívá v dokonalé lásce k Bohu a bližnímu. Bu-

deme dokonali dle toho, jak budeme zachovávatí tato dvě přikázání.

18. neděle po Svatém Duchu.

Duše beze cvičby v modlitbě jest jako umrtvené tělo; ač má ruce a nohy, nemůže jich užívatí.

19. neděle po Svatém Duchu.

U stolu obrať své myšlenky k nebeské hostině, kde Bůh sám bude tvým pokrmem a andělé tvými spolehodovníky. Upři svůj zrak k této hostině a rozněť se touhou po ní.

20. neděle po Svatém Duchu.

Jest velikou nedokonalostí naříkati si pro každou maličkost, když tolik nuzných trpí a nemají, s kým by se potěšili ve svých potřebách.

21. neděle po Svatém Duchu.

Neodpustíme-li svým nepřátelům, vynášíme ortel sami nad sebou, když pravíme: „Pane, odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim vinníkům.“

22. neděle po Svatém Duchu.

Pán Ježíš řekl jakési zbožné osobě:
„Prosím tě, vysvoboď mne ode tří
hřebů, jimiž mě lidé přibili na kříž.
Jsou to: pohrdání mou krásou, ne-
vděk a zapomenutí mých dobrodiní
a tvrdost srdce k mým vnuknutím.
Vysvobodíš-li mě od těchto hřebů,
zůstanu přibit třemi jinými, totiž:
láskou, vděčností a něžností srdce, do
něhož tě chci přijmouti.

23. neděle po Svatém Duchu.

Těžko bude moci býti zmužilým ve
velikých věcech, kdo nepozná, že jest
zahrnut přízní od Boha, a nebude
moci opravdu pohrdati všemi věcmi
tohoto života, nemá-li nějaké záruky
pro věci života budoucího.

24. neděle po Svatém Duchu.

Nemohou klamati slova Pána Boha,
jimiž slíbil, že přijme do původního
přátelství ty, kteří želí svých pře-
stupků.

*Modlitba ke svaté Terezii, složení od
sv. Alfonsa Marie Liguori.*

Ó serafská panno, svatá Terezie, milovaná nevěsto Ukřižovaného, která jsi na zemi hořela tak velikou láskou ke svému a mému Bohu a nyní planeš v nebi ještě čistějším a větším žářem lásky, která jsi vždy tolik toužila, aby byl milován ode všech lidí: vyžádej mně — vřoucně Tě za to prosím — alespoň jiskru tohoto svatého ohně!

Kéž ten svatý oheň způsobí, abych zapomněl na svět, tvory a sebe sama! Kéž způsobí, aby všechny mé myšlenky, žádosti a city sloužily — jak v radosti tak i v utrpení — vždycky k vyplnění vůle nejvyššího Dobra, Boha, který zaslouží, abychom ho poslouchali a nekonečně milovali.

Ach, vypros mně tuto milost, poněvadž jsi tak mocná u Boha! Dej, abych celý se roznítil láskou k Bohu, jako Ty. Amen.

(Odpustky 100 dní jednou za den uděleným, kteří se tuto modlitbu pomodlí. Svátá kongregace odpustků dne 22. dubna 1898 rozhodla tak výnosem schváleným od papeže Lva XIII.)

OBSAH

	Strana
Předmluva k italskému vydání	5
Předmluva k českému vydání	7
Stručný životopis svaté Terezie Ježíšovy	9
Duchovní zásady ze spisů svaté Terezie Ježíšovy na každý den v roce	27
Leden	31
Únor	35
Březen	40
Duben	44
Květen	49
Červen	54
Červenec	58
Srpen	63
Září	67
Říjen	71
Listopad	76
Prosinec	81
Myšlenky na neděle, pohyblivé svátky a jejich oktávy	87
Modlitba ke svaté Terezii od Sv. Alfonsa	110